

עפ"ת 10502/04/18 - שירן בר טוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 10502-04-18 בר טוב שרי שירן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
המערערת	שירן בר טוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בחדרה מיום 20.2.18 שניתן בתיק תת"ע 2348-08-17 ובגדרו בית המשפט קמא השית על המערערת תשלום קנס בסך של 2,000 ₪, וכן פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שלושה חודשים.
2. כך כתבה המערערת בכותרת כתב הערעור, אם כי למקרא ערעור זה מסתבר כי המערערת השיגה בפועל כנגד החלטות בית משפט קמא המאוחרות למתן פסק הדין. בהחלטות אלו, הראשונה מיום 26.3.18 (להלן: **ההחלטה הראשונה**), והשנייה מיום 28.3.18 (להלן: **ההחלטה השנייה**), בית משפט קמא דחה את בקשות המערערת לביטול פסק הדין.
3. כנגד המערערת הוגש לבית משפט קמא כתב אישום בו נטען, כי המערערת נהגה בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מרבית של כ- 90 קמ"ש, כשהיא נוהגת במהירות של 161 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
4. לאחר הגשת כתב האישום, המערערת הוזמנה לדיון ליום 21.11.17. לדיון זה התייצב בא כוחה ולבקשתו, בתיאום עם בא כח המשיבה, הדיון נדחה ליום 1.2.18 שעה 09:00. הסכמה זו שגובשה בין הצדדים לעניין דחיית מועד הדיון, הועלתה על הכתב, נחתמה על ידי שני הצדדים והוגשה לבית משפט קמא.
5. בדיון שהתקיים ביום 1.2.18 בפני בית משפט קמא, לא התייצבה המערערת וגם לא בא כוחה. בשל כך, ניתן פסק הדין. לאחר שהמערערת קיבלה את פסק הדין, היא הגישה את בקשתה הראשונה לביטול (להלן: **בקשת הביטול**). בבקשה זו היא טענה כי מתוך טעות בא כוחה לא רשם את מועד הדיון

ביומנו. עוד הוסיפה וטענה בסעיף 8 לבקשה, כי הרכב הינו רכב שכור והיא וגם בן זוגה, לא נהגו ברכב זה וכן הוסיפה "ושאלה זו, יש לברר בהליכים כדבעי". כך כתבה המערערת בבקשתה לביטול פסק הדין ואותה תמכה גם בתצהירה. בסעיף 3 לתצהיר זה, המערערת הצהירה כי רכב זה הינו בבעלותה של חברת השכרה וכי ביום ביצוע העבירה, היא וגם בן זוגה, לא נהגו ברכב. עוד הוסיפה בסעיף 4 לתצהיר בזו הלשון: "ביקשתי מנציג המאשימה להסב את כתב האישום על שם בן זוגי הנ"ל, שכן, אינני מעורבת בעבירה נשוא פסק הדין".

6. בקשה זו נדחתה בהחלטה הראשונה. בית המשפט קמא הבהיר כי עסקין בטענות שכל מטרות להסב את כתב האישום לבן זוגה של המערערת, זאת למרות שהמערערת עצמה, מצהירה כי גם בן זוגה לא נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, משלא שוכנע בית המשפט קמא כי הותרת פסק הדין על כנו מקפלת בחובה עיוות דין למערערת, אזי הוא הורה על דחיית הבקשה לביטול פסק הדין.

7. למחרת מתן ההחלטה שלעיל, הוגשה בקשה לעיון חוזר (להלן: **הבקשה לעיון**). בבקשה זו, ציינה המערערת כי בא כוחה פנה לחברת ההשכרה וקיבל לידיו חוזה, שממנו ניתן ללמוד כי הרכב הושכר על ידה, אם כי המורשה לנהוג ברכב הינו בן זוגה. המערערת צירפה הסכם זה לבקשה וגם תצהירו של בן הזוג אשר הצהיר בסעיף 2 בזו הלשון: "יצוין כי אני זה שנהגתי בו ביום ביצוע העבירה ואני לוקח עליי את כל האשמה במלואה".

8. גם בקשה זו נדחתה בהחלטה השניה. החלטה זו בית משפט קמא נימק בכך, שכל טענותיה של המערערת הועלו במסגרת בקשתה הקודמת, נבחנו, נדונו והוכרעו לגופן. עוד הדגיש בית המשפט קמא, כי אין בעובדות החדשות אשר הועלו כדי להצדיק את המבוקש. בהקשר זה, בית משפט קמא הזכיר את ההלכה לפיה אין די בתצהירו הכללי של בן הזוג להקים עילה להסבת כתב האישום. בית משפט קמא גם הדגיש כי ההליך של עיון חוזר, חותר תחת עיקרון סופיות הדיון, טעם שבפני עצמו מוביל לדחיית הבקשה לעיון חוזר.

9. בהודעת הערעור ובדיון שהתקיים בפניו ביום 30.4.18, המערערת חזרה וטענה כי נגרם לה עיוות דין וסמכה בטיעון זה על תצהירו של בן הזוג וההסכם מאת חברת ההשכרה. ראיות אלו, כך טענה המערערת, מוכיחות כי היא לא נהגה ברכב בזמן ביצוע העבירה אלא בן זוגה, ומכאן יש להיעתר לערעור.

11. לאחר ששקלתי טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בתיקו של בית המשפט קמא ולא בלי התלבטות, החלטתי לדחות את הערעור, להלן אנמק.

12. כפי שנקבע בסעי' 130 (ח) לחסד"פ ביהמ"ש יעתר לבקשה לביטול פס"ד "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". בבקשותיה המערערת

טענה כי אי התייצבותה מקורה בטעות משרדית של ב"כ, אלא שנקבע רבות: **"ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות"** (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם ואח', פס' 35 (25.3.17)). זו ההלכה לעניין עילת הביטול הראשונה שאינה חלה בענייננו, ואילו באשר לטענה לעיוות דין יש: **"להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה"** (רע"פ 8427/17 שלעיל, פס' 38). הוזה אומר, בבקשה כגון דא ביחוד זו הסומכת על הטענה למניעת עיוות דין, יש לשטוח את מלוא העובדות בהזדמנות הראשונה בפני ביהמ"ש, כן לצרף כל מסמך רלוונטי. הסתרת מידע ועובדות, עמימות בתיאור או התחכמות בניסוח עלולות להוביל לדחיית הבקשה.

11. אני סבור כי ביהמ"ש קמא צדק עת דחה את בקשת הביטול, ולו מהטעם שבקשה זו לקתה בחוסר בהירות, הינה כללית ואף לא נתמכה בתצהירו של בן זוגה, שמאוחר יותר נטען כי הוא הנהג. באשר להחלטה השניה, שבגדרה נדחתה הבקשה לעיון חוזר, כפי שהקדמתי, התלבטתי נוכח תוכנו של תצהיר בן הזוג ומשקלה של הראיה (חוזה ההשכרה) שתמכו בבקשה זו, ולכאורה מלמדים על קיומה של אפשרות מסתברת לשינוי התוצאה.

12. עם זאת, החלטתי לדחות הערעור נוכח התנהלות המערערת עצמה. יש לזקוף לחובתה את העמימות בה נקטה בתצהירה התומך בבקשת הביטול. נראה כי למערערת ידועות כל העובדות, ורק לאחר שבקשתה לביטול, חסרת הבהירות והכללית, נדחתה, היא טרחה לפנות בבקשה מפורטת הנתמכת בתצהיר בן זוגה וגם בראיה בעלת משקל. גם אם באותו שלב, עם הגשת בקשת הביטול, ראה זו לא הייתה ברשותה לבטח הינה בשליטתה וניתן היה להשיגה ולצרפה - כפי שנעשה מאוחר יותר בבקשת העיון.

13. התחכמות זו תהיה בעוכרי המערערת, מעידה על חוסר תום לב בהתנהלותה, ושומטת היא את הבסיס תחת טענתה לעיוות דין.

14. ועוד, לא ניתן להשלים עם התנהלות זו - הרי לא יתכן כי ככל ובקשה שהוגשה תידחה, אזי תפנה המערערת או כל מבקש אחר, בבקשה חוזרת שבגדרה יחשפו עוד נתונים ועובדות שהיו בידיעתה או בשליטתה מקודם, וכך הלאה עד אין סוף. מתן הכשר להתנהלות זו פירושה חתירה תחת עקרון סופיות הדיון ותגרום להשחתת זמן שיפוטי לשווא.

15. מכל האמור לעיל - מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פס"ד זה לצדדים.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ח, 01 מאי 2018, בהעדר הצדדים.